

Lucia di Lammermoor, un spectacol destinat succesului la ONB

(Grigore Constantinescu – 29 mai 2017)

„Lucia di Lammermoor” de Donizetti rămâne, prin toate componentele sale estetice, o creație majoră a romantismului european, realitate dovedită și de soliditatea succesului neschimbat până în zilele noastre.

Confruntarea dintre aspirația individuală spre fericire, libertate și respectarea regulilor sociale și familiale se situează în centrul subiectului. Libretistului Cammarano i se datorează selecția psihologică efectuată din paginile romanului lui Walter Scott, renunțând la detalii de istorie și particularități ale peisagisticii scoțiene în favoarea simbolurilor de sentiment și deznodământului tragic, fără indicație temporală, în care nenorocirea și pierderea rațiunii personifică patosul sufletului romantic bătut de suferință.

Spectacolul din repertoriul Operei Naționale Române a fost edificat de Andrei Șerban, ca urmare a contactelor anterioare cu publicul nostru. După premiera pariziană și cea de la Opera din Iași, precedentul montării capodoperei donizettiene a avut menirea de a stârni curiozitatea spectatorilor bucureșteni, dornici să se întâlnească cu o nouă versiune lirică a lui Andrei Șerban. Am asistat, într-adevăr, la o seară de operă alcătuită, paradoxal, din două spectacole cvasi-paralele, scenic și muzical. Cunoașterea aprofundată a partiturii și libretului l-a condus pe regizor spre un comentariu personal, neobișnuit, cu viziuni plastice și interpretative capabile să ofere o gândire cu momente, proporții și mișcări care determinau privitorul spre stări surprinzătoare, de posibilă învecinare cu dramaturgia muzicală a lui Donizetti, cel dintâi lector creator al romanului lui Walter Scott.

Tradiția teatral romantică, în secolele XIX – XX, plătește aici tributul noutății, în schimb domeniul muzical reprezintă preocuparea excelenței a ceea ce denumeam „al doilea spectacol” paralel. Impresionant discursul componistic belcantist al partiturii, deschis performanțelor vocale și scenice. Pornim cu aprecieri maxime de la evoluția sopranei Veronica Anușca în rolul Luciei, de la prima apariție în fața cortinei și până la ultimul gest deschis spre veșnicia neînfinței, din scena finală. Nu putem avea pretenții pentru calitatea vocii, nuanțelor, expresiei, culorilor ce definesc belcantoul primadonei. În creația actricească și muzicală a artistei se poate vorbi de o sinceră admirație. Cei doi parteneri, personajele oponente, tenorul Călin Brătescu, invitat de peste hotare – Edgardo și Adrian Mărcan – Enrico, invitat de la Opera Brașov sunt neîndoios performeri. Glasuri calitative, formate cu seriozitatea profesională și stilistică a studiului, răspund pretențiilor compozitorului, fără să-i situeze în umbra proiectată de primadonă. Pentru distribuție – Valentin Racoveanu, Horia Sandu, Sorana Negrea, Andrei Lazăr -, figurație și balet, impresiile asigură calitatea derulării, la care adăugăm discursul coral condus ferm de Daniel Jinga. Dirijorul Marcello Mottadelli, asumându-și alternativa muzicală a derulării vocal orchestrale, are meritul susținerii paralelismului de care vorbeam în legătură cu ceea ce a proiectat Andrei Șerban în creația sa.

Rezultatele titlului de excelență a acestui spectacolul cu „Lucia di Lammermoor” mi se pare a fi grija de spectator pentru antrenament și rezistență în timp a realizării, în speranța ca succesul să argumenteze o prezență repertorială de durată pe afișul Teatrului a capodoperei romantice.